

ЛЮБОВ И НЕВРОНИ

АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД

Превод от английски език
Йоана Гацова

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Love on the Brain*

Copyright © 2022 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in
any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2022

Редактор Ина Тодорова

Коректор Паулина Върбанова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-2858-0

На моите Гремчета. [DolphinBoob.gif]

ХАБЕНУЛА: РАЗОЧАРОВАНИЕ

ЕТО ГО ЛЮБИМИЯ МИ любопитен факт в цялата история на човечеството: доктор Мария Склодовска-Кюри се появила на собствената си сватба облечена в роклята, която носела всеки ден на работа в лабораторията си.

Историята как се е стигнало до въпросната сватба, също доста си я бива: един от другите учени, с когото била в приятелски взаимоотношения, я запознал с Пиер Кюри. Отначало двамата си разменили неловки признания, че са запознати с научните трудове на другия, после започнали да флиртуват над колбите, пълни с пречистен уран, и той ѝ предложил брак по-малко от година по-късно. Но Мария трябвало да остане във Франция само докато заслужи научната си степен, така че неохотно му отказала и се върнала в Полша.

Кофти положение.

Но тук се намесил пръстът на съдбата, или по-точно на Ягелонския университет в Краков, който се превърнал както в злодей, така и в неволен Купидон в тази история, като отказал на Мария да я приеме като преподавател, тъй като била жена (похвална постъпка, Ягелонски, няма що). Гадост от тяхна страна, да, но този факт имал благоприятен страничен ефект – изпратил Мария право в любящите и все още нера-

диоактивни обятия на Пиер. И тези двама прекрасни любители на науката се оженили през 1895 г. А Мария, която не живеела в особено охолство по онова време, си купила сватбена рокля, която да ѝ бъде достатъчно удобна, че да я носи и в лабораторията всеки ден. Прагматична преди всичко, такава си е била тя.

Разбира се, историята губи доста от очарованието си, ако превъртите лентата с около десет години напред, защото Пиер умира, сгазен от карета, и оставя Мария и двете им дъщери сам-сами на света. Стигне ли до 1906 г., човек научава истинската поука от всичко това: да разчиташ, че някой ще остане до теб завинаги, е много лоша идея. По един или друг начин, рано или късно – ще изчезне. Може би ще се подхлъзне на някоя парижка улица в дъждовна сутрин и ще свърши под колелата на каруца, теглена от коне. Може би ще го отвлечат извънземни и ще изчезне завинаги в безбрежния Космос. А може би ще преспи с най-добрата ти приятелка точно шест месеца преди датата на бъдещата ви сватба, с което ще те принуди да я отмениш и да загубиш сума пари покрай капарото, което вече е платено.

Въображението не стига за всички възможни варианти.

Погледнат от тази перспектива, Ягелонският университет е просто второстепенен злодей. Не ме разбирайте погрешно – много обичам да си представям как доктор Кюри се завръща с бодра стъпка в Краков, като в оная сцена от филма „Хубава жена“, размахва двете си Нобелови отличия, пременена със сватбената си лабораторна рокля, и надава викове: „Голяма грешка. Голяма. Огромна!“. Но истинският злодей – онзи, заради когото Мария прекарвала късните нощни часове, обляна в сълзи и втренчена в тавана, – е смъртта. Загубата. Нетрайността, присъща на всички връзки между хората. Истинският злодей е любовта: нестабилен изотоп в непрекъснат процес на спонтанен радиоактивен разпад.

И този злодей никога няма да си получи заслуженото.

Но знаете ли на какво може да разчита човек вместо това? Кое е било онова, което никога, ама никога не изоставило доктор Кюри чак до края на живота ѝ? Нейното любопитство.

Нейните постижения.

Науката. *Науката* е най-важното нещо на света.

И затова, когато получих писмо от НАСА, че аз – аз! *Бий Кьонигсвасер!* – съм била избрана за ръководител на МИГ, един от най-престижните им изследователски проекти в областта на невроинженерството, нададох писък. Нададох пронизителен щастлив писък, както си седях в миниатюрния, лишен от прозорци кабинет в кампуса на Националния институт по здравеопазване в Бетезда. Нададох писък при мисълта за невероятните технологии, подобряващи продуктивността, които ще мога да създам не за друг, а за космонавтите от НАСА – а после си спомних, че стените са тънки като тоалетна хартия и че съседът ми отляво веднъж подаде оплакване срещу мен, за дето слушах алтернативни женски рокгрупи от деветдесетте без слушалки. Така че притиснах длан към устата си, захапах я и заподскачах нагоре-надолу възможно най-безшумно, за да освободя гигантската вълна от въодушевление, която ме заля.

Чувствах се точно така, както си представям, че сигурно се е чувствала доктор Кюри, когато в края на 1891 г. най-после са ѝ позволили да постъпи в Парижкия университет: сякаш най-накрая съм се приближила до цял един свят от (не толкова радиоактивни, да се надяваме) научни открития – толкова близо, че вече мога да го докосна. Няма и сянка на съмнение, че това е най-значимият ден от живота ми досега и след него започва направо *феноменален* уикенд от пиршества и празненства. Най-важните моменти са, както следва:

- Съобщих новината на трите си любими колежки и всички заедно отидохме в обичайния ни бар, където обърнахме по няколко коктейла с лимон и трипълсек и се редувахме да имитираме Тревър, грозния ни шеф на средна възраст, който веднъж ни помоли най-тържествено да не се влюбваме в него. (Мъжете в академичния свят хранят множество илюзии – е, с изключение на Пиер Кюри, разбира се. Пиер никога не би направил такава глупост.)

- Пребоядисах си косата от розово в лилаво. (Наложих се да го направя у дома, тъй като младшите научни сътрудници не могат да си позволят посещение във фризьорски салон; накрая душът ми заприлича на кръстоска между машина за захарен памук и кланица за еднорози, но след онзи инцидент с енота, за който по-добре даже да не споменавам, така или иначе съм загубила надежда някога да си върна първоначалния депозит за апартамента от хазяина.)
- Отидох във „Виктория Сикрет“ и си купих комплект красиво зелено бельо, като си забраних да изпитвам вина заради разхищението на средства (макар да са изминали вече доста години, откакто някой ме е виждал без дрехи, и ако зависи от мен, така и ще продължава още дълго, дълго време).
- Свалих си фитнес плана „От дивана до маратона“, който от известно време се каня да започна, и излязох за пръв път да потичам навън. (След което се прибрах у дома с накуцване и обилни проклетия по адрес на прекомерните си амбиции и реших да сменя „От дивана до маратона“ с „От дивана до петте километра бягане, рано или късно“. Не мога да повярвам, че някои хора тренират всеки ден.)
- Опекох лакомства за Финиъс, застаряващата котка на застаряващия ми съсед, която често навещава апартамента ми в търсене на втора вечеря. (За благодарност Финиъс съдра любимия ми чифт кецове „Конвърс“. Доктор Кюри е била невероятно мъдър човек, така че, предполагам, по отношение на домашните любимци е била по-скоро от отбор „кучета“).

Накратко казано, прекарах си направо разкошно. Дори не ми стана гадно, когато настъпи понеделник. Всичко си вървеше постарому – експерименти, заседания с колегите от ла-

бораторията и кенчета евтина газирана вода с плодов вкус на бюрото ми, докато обработвах последните данни, – но сега, когато знаех, че мога да очаквам да се присъединя към МИГ, дори обичайните неща ми изглеждаха нови и вълнуващи.

Ще бъда откровена: напоследък се бях разтревожила толкова, че се притеснявах да не се поболея. Последните ми четири молби за стипендии бяха отхвърлени в рамките на няма и шест месеца и вече бях сигурна, че кариерата ми е започнала да буксува – или може би даже е приключила завинаги. Всеки път, когато Тревър ме викаше в кабинета си, получавах сърцебиене и дланите ми се изпотяваха – просто си знаех, че всеки момент ще ми съобщи, че няма да ми подновят едногодишния договор. Последните две години, откакто защитих докторантурата си, никак не бяха забавни.

Но с това е вече свършено. Един договор с НАСА е в състояние да промени кариерата ти завинаги. В края на краищата са избрали мен след безкомпромисен процес на елиминация, който не е пощадил дори любимци със свършена репутация като Джош Мартин, Ханк Малик и даже Ян Вандерберг – онзи отвратителен тип, който пуска хапливи забележки по адрес на трудовете ми, сякаш това е неговата олимпийска дисциплина. Имаше пречки за преодоляване, и то немалко, но ето че след близо две десетилетия вманиачаване по човешкия мозък все пак съм стигнала дотук: главен невроспециалист на МИГ. Ще разработвам оборудване за *космонавти*, оборудване, което те ще използват в *Космоса*. Така ще успея да се измъкна от потните сексистки лапи на Тревър. Така ще мога да си осигуря дългосрочен договор и собствена лаборатория, в която да се занимавам със собствени изследвания. Това е повратната точка, която ще промени целия ми професионален живот – който, откровено казано, е единственият вид живот, за който ми пука.

В продължение на няколко дни бях във възторг. В екстаз. Във възторжен екстаз.

А после, точно в 16:33 часа в понеделник, получих имейл от НАСА. Той съдържаше името на колегата, с когото щяхме да ръководим съвместно проекта – и щом го прочетох, всичкият ми възторг и екстаз се изпари като дим.

– ПОМНИШ ЛИ Ливай Уорд?

– Brennt da etwas*... а?

Гласът на Марайке звучи дрезгаво и сънено, приглушен от лошата връзка и голямото разстояние.

– Бий? Ти ли си? Колко е часът?

– Осем и петнайсет в Мериленд и...

Изчислих бързо часовата разлика. Преди няколко седмици тя беше в Таджикистан, но сега е в... Португалия може би?

– Два часа през нощта твое време.

Райке изръмжа, простена, изпухтя и продължи с богато разнообразие от звуци, които ми бяха познати от първите две десетилетия на живота ни, когато делеяхме една стая. Облегнах се на дивана и изчаках, докато тя приключи. Накрая попита:

– Кой е умрял?

– Никой не е умрял. Е, сигурно *все някой* е умрял, но не от хората, които познаваме. Наистина ли спеше? Да не си болна? Да дойда ли да те видя?

Искрено загрижена бях от факта, че сестра ми не е излязла да купонясва в някой клуб, или пък да плува гола в Средиземно море, или пък да лудува с някоя шайка вечери, обитаващи горите на Пиренейския полуостров. Спането нощем никак не ѝ беше в стила.

– Не. Пак ми свършиха парите – прозя се тя. – Започнах през деня да давам частни уроци на разни богати глезени португалчета, за да събера достатъчно да отлети за Норвегия.

Познавах я достатъчно добре, за да не се занимавам да питам: „Защо Норвегия?“. Вече знаех какво ще гласи отговорът ѝ: „Защо не?“.

– Имаш ли нужда да ти изпратя малко пари? – попитах вместо това.

Не че се къпех в злато, особено след дните, прекарани в празнуване на добрата новина (преждевременно празнуване, както се оказа), но можех да ѝ заделя някой и друг долар, стига да внимавах с харченето. И стига да не ядях. В продължение на два-три дни.

– О, не, родителите на дребните плащат добре. Уф, Бий, ед-

* Brennt da etwas (нем.) – Там май гори нещо. – Бел. прев.

но дванайсетгодишно досадниче се опита да ме пипне по гърдите вчера.

– Гнус. Ти какво направи?

– Казах му, че ще му отрежа пръстите, разбира се. Но както и да е, на какво дължа удоволствието да ме събудиш така грубо?

– Съжалявам.

– Ами, ни най-малко не съжаляваш.

– Да, не съжалявам – усмихнах се. Каква полза да делиш сто процента от ДНК-то си с някого, щом не можеш да го събудиш в момент на спешна нужда да поговориш с него? – Помниш ли онзи проект, който ти споменах? МИГ?

– Онзи, който ще ръководиш? За НАСА? Където ще използваш свръхспециалните си мозъчни науки да им правиш от ония лъскави шлемове, с които да работят по-добре в Космоса?

– Да. И така може да се каже. Оказва се, че няма да го ръководя сама, а съвместно с друг човек. Средствата за проекта се осигуряват от Националния институт по здравеопазване и от НАСА. Двете страни се съдърпали чия агенция да води началото и накрая решили да излъчат двама ръководители.

С периферното си зрение забелязах някакво оранжево петно. Финиъс се беше излегнал от външната страна на перваза на кухненския ми прозорец. Пуснах го да влезе и го почесах леко по главата. Той измяука обичливо и ме близна по ръката.

– Помниш ли Ливай Уорд?

– Да не е някое мое бивше гадже, което се опитва да се свърже с мен, за да ми каже, че са го диагностицирали с гонорея?

– Какво? Не. Той е един човек, с когото се запознах, докато карах докторантура – обясних, докато отварях шкафа, където държа опаковките „Уискас“. – Защиатаваше докторантура по инженерство в същата лаборатория и беше там вече пета година, когато аз започнах...

– Отв-Уорд-кото!

– Да, той!

– Помня го! Не беше ли един такъв... готин? Висок? Мускулест?

Потиснах усмивката си и сипах малко храна в купичката на Финиъс.

– Не знам какво да мисля за факта, че единственото, което си спомняш за заклетия ми враг, е, че беше близо два метра висок.

Сестрите на доктор Мария Кюри, уважаваната специалистка по физика Бронислава Длуска и образователната активистка Хелена Залайова, никога не биха казали такова нещо. Освен ако не са били такива полудели на тема „мъже“ лисици като Райке – в който случай, разбира се, веднага биха.

– Е, помня и че беше мускулист. Трябва да се гордееш със слонската ми памет.

– Гордея се. Но както и да е, казаха ми кой ще е другият ръководител на проекта, и...

– Стига бе – каза Райке и гласът ѝ изведнъж прозвуча кристално ясно. Трябва да беше седнала в леглото. – *Стига бе.*

– Именно – потвърдих, а сестра ми се разкикоти с налудничавото веселие на някоя вещица. Подхвърлих празната опаковка „Уiskas“ в кошчето. – Знаеш ли, би могла поне да се престориш, че не ти се струва чак толкова невероятно забавно.

– О, бих могла. Но ще го направя ли?

– Очевидно не.

– Разплака ли се, като разбра?

– Не.

– Стовари ли чело в бюрото?

– Не.

– Не ме лъжи. Имаш ли цицина на челото в момента?

Поколебах се.

– Много мъничка може би.

– О, Бий! Бий, благодаря, че ме събуди да споделиш тази зашеметяваща новина. Не беше ли именно Отвордкото онзи, който те нарече „грозна като смъртта“?

Не – или поне не точно с тези думи, но въпреки това прихнах така високо, че Финиъс ми хвърли стреснат поглед.

– Не мога да повярвам, че *още* го помниш.

– Ей, бях възмутена от твое име. Ти си страхотно маце.

– Казваш го само защото изглеждам точно като теб.

– О, даже не бях забелязала.

Е, това не беше съвсем вярно. Да, и двете с Райке сме ниски и слаби. Имаме еднакви симетрични черти и сини очи, еднаква права черна коса. Но отдавна надраснахме фазата, в която бяхме неразличими близначки, и сега, когато сме вече на по двайсет и осем години, никой не би могъл да ни обърка. Особено след като развих любов към пиърсингите и татуировките и откакто през последните десетина години започнах да сменям най-различни оттенъци на пастелна боя за коса. Райке е артистична и вечно я влече към някоя далечна земя, така че определено е истинският свободен дух на семейството ни, но не ѝ се занимава да си придава съответния външен вид. И тук на смяна застъпвам аз, уж скучният учен.

– Е, той ли е наистина? Онзи, който ме обиди косвено?

– Да. Ливай Уорд. Единственият и неповторим Ливай Уорд.

Налях малко вода в купичка и я сложих до Финиъс. Не беше станало *точно* така. Ливай никога не ме е обиждал пряко. Непряко обаче...

Изнесох първата си академична лекция по време на втория семестър от следването си в института и се подготвих за нея много сериозно. Наизустих абсолютно всичко, преправих презентацията си на „Пауър Пойнт“ шест пъти, дори прекарах сума време в колебания какво точно да облека. Накрая избрах малко по-официален от обичайното тоалет и на Ани, най-добрата ми приятелка в института, ѝ хрумна добронамерената, но безкрайно злостастна идея да се опита да накара Ливай да ми направи комплимент.

– Бий днес изглежда още по-хубава от обикновено, нали?

Това сигурно беше единствената тема на разговор, за която успя да се сети. Все пак именно тя не спираше да повтаря от сума време колко загадъчно привлекателен бил той с тъмната си коса, широките си рамене и онова негово интересно, необичайно лице; как ѝ се искало да спре да бъде толкова съдържан и да я покани на среща. Само че Ливай явно не изпитваше особено желание да води разговор. Огледа ме от глава до пети в продължение на няколко секунди. А после каза...

Нищо. Абсолютно нищо.

Просто си придаде нещо, което бившият ми годеник Тим по-късно описа като „изражение на дълбок потрес“, и излезе от лабораторията след едно дървено кимване и без нито един комплимент – без дори някой насилен, изкуствен комплимент. След тази случка целият институт – който като всички академични институти е всъщност добре прикрит клюкарник – по-де мълвата и историята постепенно се превърна в непрекъснато доразвиваща се легенда. Някои твърдяха, че бил повърнал право върху роклята ми; че ме молил на колене да си сложа хартиен плик на главата; че изпаднал в такъв ужас, че се опитал да изчисти собствения си мозък, като изпил цяло шише белина, вследствие на което си причинил нелечими неврологични щети. Опитвам се да не се вземам прекалено насериозно и ми беше почти забавно, че съм се превърнала в нещо като меме, но слуховете бяха толкова откачени, че накрая започнах да се чудя дали наистина не съм толкова отблъскваща.

Въпреки това никога не съм обвинявала Ливай за случилото се. Не му се сърдех, задето отказа да се преструва, че ме намира за привлекателна. Или... или поне за ненапълно отблъскваща. От самото начало изглеждаше толкова зрял. Като възрастен мъж. Различен от момчетата, които ме заобикаляха. Сериозен, дисциплиниран, малко мрачен. Съсредоточен, с големи заложби. Алфа-мъжкар, каквото и да означава това въобщо. Едно момиче с обеща на носа и боядисана в преливащи се нюанси на синьото коса не би се вписало в идеала му за хубава дама и в това нямаше нищо лошо.

Онова, за което му се сърдех обаче, беше цялостното му поведение през годината, когато двамата бяхме в института. Като например факта, че никога не си правеше труда да ме погледне в очите, когато му говорех, или че винаги си намираще оправдание да не дойде в клуба на научния ни журнал, когато идваше моят ред да водя. Запазвах си правото да му се сърдя и за начина, по който изчезваше от общите разговори всеки път, когато се присъединях към някоя групичка; и за факта, че ме считаше за толкова по-долу от себе си, че дори не ме удостояваше с едно „здравей“, когато влизах в лабораторията; и за намръщената, недоволна физиономия, с която от време на

време го улавях да ме гледа, сякаш бях някакво изчадие от дълбините адови. Запазвах си правото да му се сърдя за онзи път, малко след годежа ми с Тим, когато Ливай дръпнал годеника ми настрани да поговорят насаме и му казал, че може да си намери много по-добра партньорка от мен. *Що за човек*, по дяволите, би направил подобно нещо?

И най-вече си запазвах правото да го ненавиждам, задето демонстрираше недвусмислено, че ме смята за посредствен учен. Останалото бих могла да преглътна сравнително лесно, но липсата на каквото и да било уважение към работата ми... За това щях да му имам зъб завинаги.

И рано или късно щях да го ухапя.

Ливай се превърна в мой заклет враг в един априлски вторник, когато бяхме в кабинета на научната ми ръководителка. Саманта Лий беше – и все още е – най-голямата звезда в света на невровизуализацията. Ако съществува някакъв начин да се проучи мозъкът на едно човешко същество, без да се налага да се отваря черепът му, значи Сам или го е открила, или го е усъвършенствала. Проучванията ѝ са гениални, добре финансирани и пряко обвързани с най-различни други дисциплини – оттам и разнообразието от докторанти, които наставляваше: специалисти като мен, които се занимаваха с когнитивна невронаука, защото искаха да изучават неврологичните предпоставки за определени видове поведение, но освен тях и компютърни специалисти, биолози, психолози. Инженери.

Ливай се открояваше от останалите дори сред многолюдния хаос в лабораторията на Сам. Той притежаваше дарбата да решава заплетени проблеми, която Сам високо ценеше – дарба, която издигаше невровизуализацията до нивото на изкуство. През първата си година изобретил начин да построи портативен апарат за инфрачервена спектроскопия – цел, убягвала на множество по-опитни учени в продължение на вече десетина години. Когато започнал третата си година, вече бил обновил из основи процеса на анализ на лабораторни данни. През четвъртата списание „Наука“ публикувало неговата статия. А през петата му година – годината, когато и аз влязох в лабораторията – Сам ни повика в кабинета си.

– Има един страхотен проект, който от известно време на-сам искам да осъществя – започна тя с привичния си ентузиазъм. – Ако се получи, ще промени целия облик на научната ни дисциплина. И именно затова имам нужда от сътрудничеството на най-добрия си инженер и най-добрия си невроспециалист.

Беше свеж, ветровит следобед през ранната пролет. Спомням си го много добре, защото сутринта на същия ден беше незабравима: Тим беше коленичил пред мен по средата на лабораторията, за да ми предложи да се омъжа за него. Леко театрално и не точно в мой стил, но няхах никакво намерение да се оплаквам – все пак това означаваше, че някой иска да останем с мен завинаги. Така че го погледнах в очите, преглътнах сълзите си и казах „да“.

Няколко часа по-късно стоях в кабинета на Сам и усещах как годежният пръстен се впива болезнено в свития ми юмрук.

– Нямам време за сътрудничество, Сам – каза Ливай.

Беше застанал възможно най-далеч от мен, но пак успяваше да изпълни малкия кабинет и да се превърне в център на гравитацията му. Не си направи труда дори да погледне към мен. Никога не го правеше.

Сам се намръщи.

– Онзи ден каза, че си съгласен.

– Погрешно се изразих – каза той. Изражението му бе непроницаемо. Безкомпромисно. – Съжалявам, Сам. Просто съм прекалено зает.

Прочистих гърло и направих две-три крачки към него.

– Знам, че съм тук само от една година – започнах с умиротворителен тон, – но мога да се справя, кълна се. И...

– Не е в това въпросът – прекъсна ме Ливай.

Очите му срещнаха моите за момент, зелено-черни и леденостудени като снежна буря. За секунда застина като вцепенен, сякаш не можеше да откъсне поглед. Сърцето ми прескочи един удар.

– Както казах, точно сега нямам време да поемам нови проекти.

Не си спомням защо излязох от офиса сама, нито пък защо

реших да остана и да се помотая безцелно пред вратата. Казах си, че няма проблем. Ливай просто беше зает. Всички бяха заети. Академичният свят представлява маса от заети хора, заети да търчат заето насам-натам. Самата аз бях доста натоварена, защото Сам беше права: аз бях един от най-добрите невроспециалисти в лабораторията. Вече си имах предостатъчно собствени задачи.

Докато не дочух как тя го попита загрижено:

– Защо промени решението си? *Ти самият* каза, че проектът ще пожъне блестящ успех.

– Знам. Но не мога. Съжалявам.

– Какво не можеш?

– Да работя с Бий.

Сам го попита защо, но аз не изчаках да чуя отговора. Висшето образование винаги изисква от онзи, решил да се захваща с него, значителна доза мазохизъм, но да стоя и да слушам как някой ме очерня пред шефката ми, вече беше прекалено. Тръгнах си с бързи, сърдити крачки. Следващата седмица, когато чух Ани да бърбри весело за факта, че Ливай се съгласил да ѝ помогне за курсовата работа, вече бях престанала да се лъжа.

Ливай Уорд, Негово Уордско Величество, доктор Отвуордко, ме ненавиждаше.

Мен.

Конкретно мен.

Да, той беше необщителен, сериозен, навъсен мъж с височината на малка планина. Беше резервиран, интроверт. Поведението му беше винаги хладно и дистанцирано. Не можех да го накарам да ме харесва, нито пък имах някакво намерение да го правя. Но щом можеше да се държи учтиво, цивилизовано и даже дружелюбно с всички останали, можеше да направи поне минимално усилие да се държи така и с мен. Но не – Ливай Уорд явно не можеше да ме понася и в лицето на такава ненавист...

Е! Не ми оставаше друг избор, освен да отвърна на омразата с омраза.

– Чуваш ли ме? – попита Райке.

– Да – промърморих. – Просто размишлявах за Ливай.

– Значи, работи за НАСА? Да смея ли да се надявам, че ще го пратят на Марс, за да върне „Кюриосити“*?

– Не и преди да приключим със съвместното ръководство на проекта, за съжаление.

През последните няколко години, докато моята кариера се мъчеше да си поеме дъх като астматичен хипопотам, кариерата на Ливай процъфтя – до направо досадно ниво. Публикува интересни проучвания, получи внушително финансиране от Департамента на отбраната и според един от общите имейли, които Сам ни разпрати, дори бил включен в научното издание на списъка „Десетте най-влиятелни личности под четирийсет години“ на списание „Форбс“. Единствената причина, поради която успях да понеса безкрайната му върволица от успехи, без да си направя харакири, беше фактът, че проучванията му постепенно се отдалечаваха от сферата на невровизуализацията. Това означаваше, че не бяхме в пряка конкуренция, и ми позволяваше просто... да не мисля за него. Страхотно решение, което работеше чудесно. До днес.

По дяволите да върви днес.

– Все още намирам всичко това за невероятно забавно, но ще положа усилия да се държа сестрински и да проявя съчувствие. Колко точно те притеснява мисълта, че ще работите заедно, по скалата от едно до „трябва ми хартиено пликче, в което да дишам, за да се успокоя“?

Излях остатъка от водата на Финиъс в една саксия с маргаритки.

– Мисля, че сътрудничеството с човек, който ме смята за некадърен учен, е на ниво поне като за два инхалатора за астма.

– Ти си невероятна. Най-добрият учен на света.

– О, благодаря ти.

Предпочитах да вярвам, че комплиментът не се обезценява от факта, че Райке причислява астрологията и кристалотерапията към категорията „наука“.

– Ще бъде ужасно – продължих. – Наистина отвратително.

* Разработен от НАСА марсоход, изпратен през ноември 2011 г. да изследва кратера Гейл на Марс. – Бел. прев.

Ако си е останал същият като преди или дори наполовина същият, направо ще е... Райке, пишкаташ ли в момента?

Кратка пауза, последвана от шум от течаща вода.

– Може би. Е, ти си виновна, задето събуди мен и пикочния ми мехур. Продължи, ако обичаш.

Усмихнах се и поклатих глава.

– Ако е същият като по времето, когато бяхме в Питсбъргския университет, работата с него ще е същински кошмар. И на всичкото отгоре ще бъде на негова територия.

– Ясно. Понеже ще се местиш в Хюстън.

– За три месеца. С асистентката ми потегляме следващата седмица.

– Завиждам ти. А аз ще трябва да прекарам кой знае колко време още в Португалия, където ще ме опипват малолетни копия на Джофри Баратеон*, които отказват да научат що е то условно наклонение. Направо ще си изгния тук, Бий.

Никога няма да спра да се изумявам колко различно реагирахме двете с Райке на факта, че прекарахме детството си в стрелкане насам-натам като гумени топки – както преди, така и след смъртта на родителите ни. Подхвърляха ни от един далечен роднина на друг, живяхме в десетина различни държави и единственото, което Райке искаше, е... да пробва да живее в *още повече* държави. Да пътува, да приключенства на нови места, да трупа нови преживявания. Копнежът за промяна сякаш бе дамгосан в мозъка ѝ. Стегна си куфара още в деня, в който се дипломирахме в гимназията, и прекара последните десет години в обикаляне на континентите. Няколко седмици на поредното място – и вече започваше да се оплаква, че ѝ е скучно.

При мен беше точно обратното. Аз исках да пусна корени някъде. Исках сигурен живот. Стабилен живот. Мислех, че ще мога да си устроя такъв заедно с Тим, но както вече споменах, да разчиташ на другите е доста рисковано. Постоянството и любовта очевидно бяха несъвместими, така че вече се съсредоточих основно върху кариерата си. Исках да си осигурия

* Персонаж от книгата „Игра на тронове“ на Дж. Р. Р. Мартин. Изключително неприятно хлапенце. – Бел. ред.

дългосрочна работа като учен към Националния институт по здравеопазване и да включа МИГ в сивито си би било идеалният начин да го направя.

– Знаеш ли какво ми хрумна току-що?

– Че забрави да пуснеш водата в тоалетната?

– Не мога да го правя нощем – типичен шумен европейски водопровод. Ако го направя, съседът започва да ми оставя пасивно-агресивни бележки. Но чуй ме сега: преди три години, през онова лято, което прекарах в бране на дини в Австралия, се запознах с едно момче от Хюстън. Адски забавен беше. И много сладък. Обзалагам се, че ще успее да изровя имейла му и да го питам дали си има гадже...

– Не.

– Имаше много хубави очи и можеше да докосне върха на носа си с език. Това е умение, което притежават едва десет процента от хората на света, знаеш ли?

Отбелязах си наум да проверя дали наистина е така.

– Отивам там, за да работя, не за да се занимавам с циркови артисти.

– Може да направиш и двете.

– Не искам да се занимавам с момчета изобщо.

– Защо?

– Знаеш защо.

– Всъщност не знам – заяви Райке с привичния си инатлив тон. – Слушай, знам, че последното ти гадже...

– Годеник.

– Все едно. Да, нещата с него може и да не се развиха особено добре...

Вдигнах вежда – това трябваше да е най-евфемистичният евфемизъм, който бях чувала някога, – а тя продължи:

– И знам, че искаш да се чувстваш спокойна и да поставяш разумни емоционални граници, но това не бива да те отказва завинаги от срещите с момчета. Не можеш да заложиш всичко на картата на кариерата си. Има и други, по-хубави карти. Като например картата на секса и картата на натискането, и картата на момчето, готово да плати скъпата ти веганска вечеря, и...

Финиъс избра точно този момент да измяука силно. Живи

и здрави да са и той, и острият му котешки усет за точния момент.

– Бий! Да не си си взела наистина онова котенце, за което все говориш напоследък?

– Котаракът на съседите е – казах и се наведох да опра нежно нос в неговия в знак на признателност, задето успя да разсее сестра ми посред проповедта ѝ.

– Щом не искаш да излизаш с цирковия артист, поне си вземи котка. Дори името си избрала вече.

– Мяуи Кюри е страхотно име, така е. Но не.

– Това ти е мечта още от дете! Помниш ли, като бяхме в Австрия? Как си играехме на Хари Потър и твоят покровител винаги беше коте?

– А твоят беше риба капка* – усмихнах се.

Заедно прочетохме книгите за Хари Потър на немски – само няколко седмици преди да отидем да живеем при една от братовчедките ни по майчина линия в Обединеното кралство, която не изгаряше от нетърпение да ни приюти в миниатюрната си стая за гости. Уф, как мразех да се местя. Мъчно ми беше да изоставя апартамента си в Бетезда, който безспорно бе доста жалък, но пък вече си го обичах.

– Но както и да е – Хари Потър вече е свързан с доста неприятни неща в спомените ми, а котка няма да си взема.

– Защо?

– Защото ще умре след тринайсет до седемнайсет години, ако се съди по последните статистически данни, и ще разбие сърцето ми на тринайсет до седемнайсет парченца.

– О, за бога!

– Ще се задоволя с това да се радвам на чуждите котки и да оставам в блажено неведение за момента, в който умрат.

Чух глухо тупване – Райке най-вероятно пак се беше проснала на леглото.

– Знаеш ли как се нарича това твое психическо отклонение? Нарича се...

– Не е психическо отклонение, обсъждали сме го вече и...

– Нарича се „страх от обвързване“. Патологично независи-

* Известна още и като риба сопол. – Бел. ред.

ма си и не позволяваш на останалите да се доближат до теб от страх, че рано или късно ще те изоставят. Издигнала си стена около себе си – Бий-риерата – и изпитваш ужас от всичко, наподобяващо емоционален...

Гласът ѝ прекъсна, заглушен от огромна прозявка, и ме заля същинска вълна от обич към нея. Въпреки че хобито ѝ беше да търси типичните черти на характера ми в разни медицински сайтове и да ми лепи въображаеми диагнози.

– Заспивай, Райке. Ще ти се обадя пак скоро.

– Окей, добре – каза тя с още една малка прозявка. – Но да знаеш, че съм права, Паленце. А ти грешиш.

– Естествено. Лека нощ, скъпа.

Затворих телефона и прекарах още няколко минути в галерия на Финиъс. Малко по-късно той се измъкна навън на свежия ветрец в пролетната вечер, а аз започнах да си събирам багажа. Докато си сгъвах дънките и цветните блузи, попаднах на нещо, което не бях виждала от доста време насам: рокля от син памук на жълти точици – същото синьо като оттенъка на сватбената рокля на доктор Кюри. Взех си я от пролетната колекция на „Таргет“* преди около пет милиона години. Горедолу дванайсет долара. Тази рокля носех, когато Ливай прецени, че съм надарена със също толкова красота, колкото някой гигантски ходещ цирей – най-отвратителното създание, което някога се е пръквало на планетата Земя.

Свих рамене и я пъгнах в куфара.

* Верига широко разпространени супермаркети в САЩ, известни с богатия си асортимент от продукти на ниски цени. – Бел. прев.